

komme yderligere ind paa dette. Men jeg vil gerne derefter sige, hvad jeg mener der bør gøres; det er saare let at se. Hvis den højt-ærede Minister, hvad jeg maaske ikke har meget Haab om, vil følge mig, vil han naturligvis gaa glip af den Æreskrans, som han kan vente sig fra georgeistisk Side, og tillige af den store Ære, som er forbundet med at gennemføre en Skattereform med nye indgribende Principper, men til Gengæld tror jeg, jeg tør love, at han kan undgaa noget af den store Skuffelse, som Lovforslaget, fuldt gennemført, vil berede alle dem, der tror, at vi derved vilde faa en bedre Skatteordning end den nuværende. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har en Gang sagt, at Skattelovene af 1903 beredte store og smertelige Overraskelser baade for Rigsdagens Medlemmer og for Skatteyderne. De smertelige Overraskelser vil i hvert Fald neppe blive mindre, hvis vi gennemfører det foreliggende Lovforslag.

Men hvad skal vi da? Vi skal simpelt- hen forhøje Bygningsfradraget og saa i øvrigt lade Ejendomsskyldbeskatningen gælde fremdeles. Hvis vi giver Ret til Fradrag til Sognekommunerne af mellem 2 000 og 5 000 Kr. og til Amtskommunerne af f. Eks. 4 000 Kr., vil vi kunne gennemføre en lige Skat paa lige Landbrugsjord, det, som vi har paa Venstres Program. Ved et saadant større Fradrag paa Bygningerne alene vilde disse, naar vi blev ved ens Promille af Restbeløbet, faa en betydelig lavere Promille i Skat pr. 1 000 Kr.'s Bygningsværdi, end Jorden faar pr. 1 000 Kr. Jordværdi, idet Fradraget, naar det ikke kommer til at omfatte Jordværdien, virker stærkt ved Bygningerne. Og vi faar en Fordeling af Beskatningen mellem Jord og Bygninger, som vil være naturlig, naar man ser hen til, hvad Udgifterne er i de forskellige Kommuner, og navnlig naar man ser hen til den mægtige Stigning, der er foregaaet med Hensyn til social Forsorg, Vejvæsen, Skolevæsen, Sygehuse o. s. v., idet det vil være ganske unaturligt og urimeligt, at Jorden, hvad der igen vil sige i det væsentlige Landbruget, skal bære alle disse Udgifter i saadanne Stationskommuner, som jeg nu gentagne Gange har nævnt.

Og gaar vi til et større Bygningsfradrag i København og i Købstæderne, saa tror jeg ogsaa, at vi derved faar en Beskatning, som vil være langt retfærdigere, end hvis vi i Købstæderne gaar over til en Beskatning paa Jordværdien alene; thi er det vanskeligt at bestemme Jordværdien paa Landet, saa er Vanskeligheden endnu meget

større omkring i Byerne (Afbrydelse: Nej). Der er to ærede Medlemmer, som beskæftiger sig noget med dette Spørgsmaal, der protesterer; jeg var absolut ikke i Tvivl om, at de to ærede Medlemmer vilde protestere derimod, men jeg fastholder det som min Erfaring fra den Tid, jeg som Vurderingsformand beskæftigede mig med dette Spørgsmaal, og jeg vover at paastaa, at hvis de to ærede Medlemmer skal fastsætte Jordværdien fra Raadhuspladsen til Kongens Nytorv, ja, saa kan det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der nikker, jo nok sige, at teoretisk kan man udfinde en Form for Vurderingen, men det bliver kun en Teori, eftersom man gennem en lang Aarrække ikke har haft Jordstykker paa den paagældende Strækning til Salg; det kan kun blive en tænkt Pris, en fingeret Pris, og ud fra en saadan fingeret Pris er det, man nu maa foretage Vurdering af Jord omkring i Byerne. Jeg ved af Erfaring, hvor vanskeligt det er at fastsætte saadanne Jordværdier, og jeg fastholder min Udtalelse herom, og hvis jeg hørte rigtigt, fremkom der ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Henningsens Side en Kritik af den nuværende Jordvurdering, idet han stillede det Spørgsmaal: Hvorfor kan man ikke vurdere rigtigt? Jeg mener derfor, at navnlig i Byerne er Beskatningen efter Ejendomsskyld retfærdigere end en Beskatning efter Jordværdi, og derfor mener jeg ogsaa, man i Byerne skal blive ved denne Form for Beskatning.

Jeg ønsker altsaa, at man bliver paa det bestaaende Grundlag, Ejendomsskylden, og i Tilslutning til Venstres Ordførers Udtalelser baade i Gaar og ved Behandlingen af Lovforslaget om Statsgrundskyld i 1921—22, — jeg har ikke Referatet fra i Gaar ved Haanden, men jeg vil citere hans Udtalelser fra 1921—22: at vi fra Venstres Side paa ethvert Trin vil modsætte os en Bevægelse henimod, at man ad skattemæssig Vej skulde inddrage Grundejernes Formue — i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som den Gang var Finansminister, og som udtalte sig afgjort imod en Konfiskation gennem Beskatning, og i Tilslutning til en af Partiet Venstre i 1920 udsendt Udtalelse om Grundskylden, hvori det hedder: at der træffes faste Regler for Statens og Kommunernes Adgang til at paaligne Skatter paa fast Ejendom, saaledes at der opnaas et Værn imod, at der ad denne Vej foregaar en Konfiskation af Ejendommene, — i Tilslutning til de her nævnte Udtalelser ønsker jeg, at man kunde naa til at fastsætte en Maksimal-